

[Ingerlise Koefoed]

to »lige adgang, lige muligheder« til – ja, undskyld – den rene, blanke snak. Det bliver velvillige ord, som der ikke er noget hold og heller ikke noget indhold i.

Socialministeren sagde, at der rundt omkring i ministerierne på socialministerens initiativ nu ville blive nedsat en lang række udvalg, som skulle arbejde med de handicappedes forhold og prøve på at komme med forslag til at forbedre de handicappedes muligheder. Socialministeren sagde også, at hun havde opfordret kulturministeren til at overveje, om der kunne nedsættes et udvalg, som kunne overveje de handicappedes muligheder for at få adgang til at deltage i kulturelle arrangementer og kulturlivet i det hele taget.

Jeg vil gerne her spørge, om det virkelig skulle være nødvendigt at nedsætte et sådant udvalg, om det virkelig skulle være nødvendigt at sylte tingene på kulturlivets område. Problemerne er meget indlysende, og de kan løses med opmærksomhed og med den idérigdom, som man vel forventer af folk, der beskæftiger sig med kulturlivet, og uden særlig store udgifter. Men det er klart, at løsningsen haster: de handicappede har ventet for længe; de kan ikke blive ved med at vente.

Jeg har meget kort tid her til at tale, og derfor vil jeg kun komme med eksempler på indlysende problemer, som nemt skulle kunne løses. For det første et problem, der, hvis det ikke var så sørgeligt, næsten må betragtes som latterligt, nemlig at der i vores store Kongelige Teater er plads til én rullestolsbruger pr. forestilling. For det andet noget, der er diskriminerende, nemlig at tekstede udsendelser for døve i TV ofte sendes som ekstraudsendelser på andre tider end dem, hvor såkaldt almindelige mennesker ser fjernsyn. Vi har hørt meget om det urimelige i, at f. eks. »Matador« ikke var teksten; der kunne nævnes mange andre eksempler.

Så et eksempel på noget, der truer, nemlig at sygehusbiblioteksbetjeningen, som mange langtidsindlagte handicappede og ældre har haft stor glæde af, er truet. Amternes sygehusudvalg nægter efter sigende at give de penge, der skal til til sygehusbiblioteksbetjeningen, og jeg vil bede kulturministeren om at se nærmere på det.

Videre vil jeg nævne, at det opsøgende arbejde over for de handicappede i institutioner og hjemmeboende bliver sparet væk, og at personalemangel på f. eks. åndssvageinsti-

tutionerne gør det meget vanskeligt at transportere åndssvage børn til børneteatre og andre kulturelle arrangementer.

Jeg vil endelig fremhæve som en sidste ting, at almindeligt læsende børn og voksne efterhånden kan læse meget om, hvordan handicappede har det, hvordan de oplever verden, f. eks. hvordan det er at være blind, og det er godt, men hvad kan de blinde? Hvilke muligheder har de blinde og de svagsynede for at læse om vores fælles menneskelige oplevelser? De råder over 2 pct. af den litteratur, der er til rådighed for den almindelige befolkning i danske folkebiblioteker, og de råder i 20 kommuner over en lydavis. Det er de blinde og de svagsynede; de stærkt ordblinde er endnu dårligere stillet, men det vil jeg vende tilbage til i morgen.

Det drejer sig ikke om udvalg, det drejer sig om at tænke sig om og se sig om og tænke, og jeg vil derfor spørge, om regeringen har viljen til at se sig om, til at tænke og handle på disse områder. Jeg lader mig meget gerne overbevise om, at jeg tager fejl, men jeg tvivler på, at jeg tager fejl.

Erik B. Smith (S):

Under debatten i dag er der især fra hr. Brixtofte og fru Agnete Laustsen faldet nogle udtalelser, som jeg har lyst til at give et par ord med på vejen.

Det er blevet hævdet, at nedskæringerne især har ramt de handicappede, specielt de dårligst stillede; eksemplet var herefter invaliditetsydelsen. Det er, som om man har glemt eller i alt fald undlader at gøre opmærksom på, at den øvre indtægtsgrense er 160.000 kr., og at det er den personlige socialindkomst, der er tale om. Den nedre grænse er 125.000 kr. Man har i loven sagt, at man, hvis man altså er i den gruppe, der mister ydelser, kun skal miste halvdelen den 1. januar 1981.

Jeg synes, det havde været langt mere interessant at diskutere, hvordan det i virkeligheden kan være, at vi har indrettet et samfund, hvor handicappede er så lidt repræsenteret i de øverste indkomstgrupper, end at slå forligspartierne og socialdemokratiet for munden med en påberøbelse af, at det drejer sig om så få mennesker og så lille en besparelse, at det simpelt hen ikke har kunnet betale sig. Jeg synes, at denne lille gruppe af